

[Knud Hertling.]

til hensigt at deltage i diskussionen om dette lovforslag; men vi havde på forhånd aftalt, at vi ville vise vor stilling i forbindelse med afstemningen. Men udtalelsen fra det ærede medlem hr. Vivike har, om jeg så må sige, tvunget mig til at præcisere vor stilling på forhånd.

Vi er enige i lovforslaget, enige i tanken om, at man bør give parterne lejlighed eller mulighed for selv at løse de tilbagestående spørgsmål, og vi er enige i betragtningen om, at truende arbejdskonflikter af den art, som der er tale om her, kan få så vidtrækkende samfundsmæssige konsekvenser, at det må være rigtigt for lovgivningsmagten på den måde, som det er sket fra den høje regerings side, at gribe ind i sådanne situationer.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg takker de ærede ordførere for tilslutningen til forslaget. Det er vel ikke med nogen synderlig glæde, at skiftende arbejdsministre er mødt frem i folketinget med forslag af denne karakter. På den anden side har man jo måttet erkende, at der kan være særlige områder, særlige situationer, hvor det simpelt hen af samfundsmæssige grunde er nødvendigt at gribe ind.

Jeg vil gerne indledningsvis understrege de synspunkter, som blev fremført af det ærede medlem hr. Egon Jensen: at man ikke med forslaget må se en ændring af den principielle stilling, som regeringen og socialdemokratiet har til problemerne omkring arbejdsmarkedets forhold. Den fri aftaleret må respekteres, selv om vi, som vi har oplevet det igennem mange år, med visse mellemrum er kommet i situationer af den karakter, som vi her er stillet over for.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen understreger så stærkt, at der må være en mulighed for ligesom klarere at få udskilt livsvigtige områder, som skal udtages til særlig behandling, hvor de almindelige fagretlige, arbejdsretlige regler på arbejdsmarkedet ikke umiddelbart kan bringes i anvendelse, men det er jo ikke så enkelt et problem, som man måske umiddelbart skulle tro. Arbejdsretskommissionen har igennem mange år beskæftiget sig netop med dette spørgsmål og kom i realiteten til den konklusion, at det var meget vanske-

ligt at udskille disse områder, og derfor foreslog man de ændringer i forligsmandsloven, som senere blev gennemført, altså med mulighed for særlig udsættelse, når det drejede sig om livsvigtige områder.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen var ikke sikker på, at nye forhandlinger ville lykkes, og mente i alle tilfælde ikke, det var nødvendigt, såfremt man fik en permanent ordning af et sådant fællesudvalg, at nye forhandlingsmuligheder blev åbnet. Nu er spørgsmålet om en permanent ordning jo ikke aktuelt, men jeg vil dog gerne sige i forbindelse med den foreliggende sag og bl. a. under henvisning til det, vi drøftede tidligere omkring telefonkonflikten, at det lykkeligvis viste sig, at man jo næsten til 100 pct. var i stand til gennem nye forhandlinger i fællesudvalget at finde frem til løsning af parternes uoverensstemmelser.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen var også inde på, at vi bør have en fast institution — det har jeg allerede været inde på — og spurgte videre, hvad der skulle forstås ved, at regeringen fastholder sit principielle standpunkt. Statsministeren gav klart udtryk for under åbningsdebatten, at vi principielt er modstandere af en permanent tvungen voldgiftsordning ganske på samme måde, som såvel Dansk Arbejdsgiverforening som Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund gentagne gange har tilkendegivet, at de modsætter sig tanken om indførelse af en permanent tvungen voldgift. Begge organisationer på arbejdsmarkedet har nemlig den opfattelse, at en sådan permanent institution ville umuliggøre normale forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter. Man har en fornemmelse af, at forholdet ville blive det, at ingen af parterne ville vove at gøre indrømmelser, fordi de ville frygte, at sådanne indrømmelser skulle komme dem til skade ved en eventuel voldgiftsavgørelse. Man regner med, at parterne ville låse sig fast på de oprindelige krav.

Jeg tror, at det standpunkt, som disse organisationer, der kender arbejdsmarkedets problemer til bunds, har taget, er rigtigt. Man har tidligere i det høje ting drøftet den ordning, man har haft oppe i Norge, men for ikke så lang tid siden udtalte formanden for det norske rigslønneævne, at